

עמ"ת 65479/03/15 - פ' מ' נגד תביעות צפת

בית המשפט המחוזי בנצרת

06 אפריל 2015

עמ"ת 65479-03-15 מ'(עציר) נ' תביעות צפת

בפני כב' השופטת אסתר הלמן
העורר:
פ' מ' (עציר)
נגד
תביעות צפת
המשיבה:

נוכחים: בשם העורר עו"ד מוטי לוי, מטעם הסניגוריה הציבורית.

בשם המשיבה עו"ד אימן סאלח.

העורר בעצמו, הובא על ידי בליווי.

החלטה

1. זהו ערר על החלטתו של בית משפט השלום בקרית שמונה מיום 24/3/2015, מסגרתה האריך את מעצרו של העורר, עד לקבלת תסקיר מעצר, במהלך דיון בבקשה להורות על מעצרו עד תום ההליכים.

הרקע

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות אלימות; תקיפה סתם - בן זוג - עבירה לפי סעי' 382 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, וכניסה לישראל שלא כחוק - עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

3. במקביל להגשת כתב האישום, עתרה המשיבה להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים כנגדו, בהסתמך על קיומן של ראיות טובות לכאורה לביסוס האשמה, ובטענה כי קיימת עילה למעצרו של העורר בשל מסוכנותו, הנובעת מנסיבות ביצוע העבירה - אלימות במשפחה - המקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית, אשר בנסיבות העניין אין בידו לסתורה.

4. בית המשפט קמא שוכנע כי נגד העורר קיימות ראיות לכאורה במידה המאפשרת הארכת המעצר. כמו כן, שוכנע כי קיימת עילה למעצרו של העורר. בשאלה האם ניתן להסתפק בחלופת המעצר, ביקש בית המשפט קמא להיעזר בתסקיר מעצר, אשר יתייחס למידת מסוכנותו של העורר ולטיב החלופות

עמוד 1

העומדות על הפרק. מעצרו של העורר הוארך כמעצר ביניים, עד לקבלת תסקיר ומתן החלטה אחרת (28/4/2015).

5. על החלטה זו הוגש הערר שבפני.

6. הערר מופנה בעיקרו כנגד מסקנת בית המשפט קמא בדבר קיומה של תשתית ראיתית, אשר הביאה אותו, בין היתר, להחלטה כי לא ניתן להורות על שחרור העורר טרם קבלת תסקיר מעצר. לטענת העורר, קיימת חולשה ממשית בראיות המצדיקה שחרור בשלב זה ובתנאים לא מכבידים, כגון הרחקה מהמתלוננת והפקדה כספית משמעותית.

קיומן של ראיות לכאורה

7. על פי כתב האישום, העורר שוהה בארץ שלא כדין משנת 2002 ומתגורר עם בת זוגו - המתלוננת, להם גם שני ילדים משותפים.

ביום 3/2015 בעקבות ויכוח עם המתלוננת, בנושא הילדים, איים העורר על המתלוננת, טלפונית ובהמשך גם פנים מול פנים, לפגוע בגופה. מדובר באיומים בוטים, שכללו אמירות לפיהן הוא יהרוג אותה, ישרוף אותה ויירה לה כדור בראש, לצד קללות, אמירות בדבר רצונו להתגרש ממנה והערות על הדרך בה היא נוהגת בילדיהם של בני הזוג. העורר דרש מהמתלוננת שתצא מן הבית ומשסרבה זרק עליה תחתית של כיסא עשויה מעץ אשר פגעה בה. בהמשך הוא אף החזיק סכין בידו, ותוך שאשתו וילדיו בוכים, הוא איים עליהם כי אם לא ישתקו ידקור אותם. העורר איים על המתלוננת כי ידקור אותה, באוחזו בסכין, ותקף אותה, בכך שאחז בשערותיה וגרר אותה לחדר השינה. שם החל לזרוק את הבגדים מתוך הארון על הרצפה, באומרו למתלוננת כי יזרוק אותה מהבית והיא לא תראה את הילדים, כשבאותה הזדמנות סטר על לחיה וגרם לה לכאב.

8. לטענת המשיבה קיימות ראיות טובות לכאורה לביסוס האשמה, הכוללות, בין היתר, הודעת המתלוננת, דו"ח פעולה של השוטר, תמונות בתיק החקירה של הבגדים המפוזרים בחדר, אישור לגבי שהייתו הבלתי חוקית של העורר וכן הודאת העורר, החלקית, לפיה הוא סטר למתלוננת.

9. מנגד, טען העורר כי הראיות כלל אינן מקימות עילה למעצר עד תום הליכים, ומבסס זאת על הנימוקים הבאים;

א. בפני בית המשפט קמא הוצג תצהיר של המתלוננת, בו היא חוזרת בה מתלוננתה, וטוענת כי היא בדתה את התלונה.

ב. בתלונתה טענה המתלוננת כי העורר תקף את אחיה, לעומת זאת האח הכחיש את האמור, ובכך יש לפגום במהימנות גרסתה של המתלוננת.

- ג. חומר הראיות כולל את עדות שכנו של העורר, אשר היה עד להתרחשויות, ותמך בגרסתו של העורר בנוגע לכך שלא הייתה אלימות.
- ד. המתלוננת סירבה שילדיה יחקרו על ידי חוקר ילדים.
- ה. על המתלוננת לא נצפו סימני חבלה כלשהם.
- ו. המתלוננת התקשתה לתאר את הסכין באמצעותה איים עליה העורר, וזו אף לא נתפסה.
- ז. אופן הגשת התלונה, כשהמתלוננת הלכה לתחנת המשטרה עם אחיה, ולא הזעיקה את המשטרה למקום.

דין והכרעה

10. מעיון בחומר החקירה שמונח בפני, ואשר הונח בפני בית משפט קמא, עולה כי קיימת תשתית ראייתית טובה דיה, המבססת את האישומים כנגד העורר, במידה המצדיקה הארכת המעצר.
11. אין חולק כי העורר שוהה בארץ שלא כדין מזה תקופה ממושכת.
- באשר לעבירות האלימות המיוחסות לעורר, המתלוננת הגיעה לתחנת המשטרה ביום האירוע בשעה 20:15, יחד עם אחיה ושני ילדיה. על פי תיאור החוקר בהודעתה, המתלוננת וילדיה בני ה- 6 וה- 7 נכנסו בפתאומיות למשרדו, כשהם נתונים בסערת רגשות ובוכים. בהודעתה גוללה המתלוננת את כל סיפור האירוע בפרוטרוט.
12. שוטרים שהגיעו לביתו של העורר, בשעה 21:00 לערך, מצאו אותו יושב שם עם שניים מחבריו, מישל קנפו (להלן: "קנפו") ובדראן חליחל. בבית הבחינו השוטרים בערימות בגדים, מושלכות על הארץ, ותעדו זאת בצילומים.
13. העורר קשר עצמו לחלק מן המעשים המיוחסים לו, כאשר בהודעתו השנייה (מיום 15/3/2015), הודה כי סטר למתלוננת. בהודעתו הראשונה הכחיש העורר את כל מעשי האלימות שיוחסו לו, (הגם שאישר כי היה כעוס מאד, קרע את ספרי הלימוד של הילדה, התווכח עם המתלוננת ואמר לה שתקרא להוריה לבוא לקחתה, כי הוא רוצה להתגרש ממנה). בתשובה לשאלה מפורשת האם נתן למתלוננת סטירה חזקה לפנים השיב: "לא נתתי לה כלום" (שורה 67 להודעה מיום 11.3.15). בניגוד לאמור, אישר העורר כי דבריו בחקירה הראשונה לא היו נכונים באומרו:

"ת: ... אני רוצה לספר לך את האמת אני לא תפסתי סכין ולא איימתי בסין (כך במקור - א.ה.) אני בסה"כ נתתי לה סטירה לפנים, והיא שרפה לי את כל הפיזיזם" (שורות 33 - 34).

14. באמור לעיל יש ראיות לכאורה למעשים המיוחסים לעורר. לטענת בא כוח העורר חולשת הראיות מצדיקה שחרור העורר ללא צורך בתסקיר מעצר, מן הטעמים שפורטו לעיל, אולם לאחר שבחנתי את טענותיו, לא שוכנעתי כי כך הוא המצב.

א. חזרתה של מתלוננת מתלוננה, בפרט בעבירות אלימות במשפחה, יכולה להעיד על קושי בקבלת גרסתה אך באותה מידה, היא יכולה ללמד על שיבוש על מהלכי החקירה, השפעה על עדים וחשש מפני השלכות החקירה.

במקרה זה, יום לאחר שהתלוננה כנגד העורר, הגיעה המתלוננת לתחנת המשטרה וביקשה לבטל את תלונתה. בהודעה מיום 12.3.15 הסבירה כי אמה לחצה עליה לבטל את התלונה ואיימה כי המתלוננת לא תוכל לגור בבית הוריה, אם לא תבטל את התלונה, כי האם איננה מעוניינת בבעיות עם העורר. יחד עם זאת, המתלוננת הדגישה כי תלונתה הייתה תלונת אמת, וכי גרסת העורר, שהכול בדוי, הינה שקרית.

בניגוד לאמור לעיל, ביום 17.3.15 הצהירה המתלוננת בפני עו"ד חליחל ג'לאל, כי היא בדתה את התלונה כולה, (לרבות מעשה התקיפה שבה הודה העורר) וכי מצפונה מציק לה ולכן גם ביקשה לבטל את התלונה.

נסיבות מתן התצהיר, תבדקנה, ככל הנראה, אולם בשלב זה, מהתנהלות המתלוננת בכללותה, ניתן ללמוד יותר על חשש להשפעה על עדים מאשר על קושי בקבלת גרסתה.

יש לציין כי בהודעתו הראשונה ציין העורר כי עו"ד ג'לאל חליחל מייצג אותו וכי הוא שוחח עמו טרם החקירה. הגם שעו"ד חליחל איננו מייצג את העורר בשלב זה, הדברים מעוררים תמיהה ומחייבים בדיקה.

ב. גם הטענה כי הודעת האח איננה מחזקת את גרסת המתלוננת ואף סותרת אותה, איננה פוגעת באופן ממשי בעוצמת הראיות, שכן לפי גרסת המתלוננת בהודעתה הראשונה במהלך ויכוח אצל מי יישארו הילדים, עם עזיבתה של האם את הבית, דחף העורר את האח. האח מוּנִיר, שנחקר ביום 12.3.15, ביום בו ביקשה המתלוננת לחזור בה מתלונתה, נוכח לחצי משפחתה, העיד כי איננו זוכר מה היו חילופי הדברים בינו לבין העורר והכחיש את הטענה כי העורר דחף אותו.

מדובר באותו אח, שהגיע יום קודם לכן בשעת לילה מאוחרת לתחנת המשטרה, בלוותו את אחותו בהגשת התלונה, כשכולם נסערים.

כשנשאל האח בחקירתו, הכיצד יום קודם לכן טען בפני החוקר כי העורר איים על המתלוננת בסכין, השיב כי איננו זוכר.

ג. הטענה כי קיימת עדות של עד **אובייקטיבי**, מר ק', הסותרת את גרסת המתלוננת, איננה

מדויקת. מר ק'ו שכנו של העורר, הגדיר את יחסיו עם העורר "חברים ברמה של אחים". הוא היה עד רק לחלק מהשיג ושיח שהיה בין הצדדים, ואף ששלל כל אלימות באירועים בהם נכח, היה בהודעתו גם משום חיזוק לגרסת המתלוננת. העד סיפר כי במהלך הוויכוח בין העורר והמתלוננת, הוא עמד באמצע, והרחיק אותם זה מזו, בכדי שלא יהיו בעיות. הוא גם מסר כי במהלך שניות אלה, אחיה של המתלוננת גם איים שיזמין משטרה אבל לא ידע לומר מדוע היה צורך לערב את המשטרה.

ד. באשר לטענה לפיה המתלוננת סירבה שילדיה יחקרו על ידי חוקר ילדים, עיון בחומר החקירה מעלה כי בעת הגשת התלונה לא הייתה למתלוננת כל התנגדות שילדיה יחקרו.

לעומתה, בחקירת העורר בליל האירוע, הוא התנגד בתוקף לכך שהילדים יחקרו "בשום פנים ואופן אני לא רוצה לערב את הילדים".

המתלוננת שינתה את עמדתה, רק למחרת האירוע, כאשר ביקשה לחזור בה מן התלונה.

ה. בטענה כי על המתלוננת לא נצפו סימני חבלה כלשהם, ובכך יש כדי לפגום במהימנותה, לא מצאתי כל ממש. בעת חקירתה הצביעה המתלוננת בפני החוקר על מקום הסטירה על פניה, והחוקר הבחין כי פניה היו אדומות. לא נמצאו חבלות מעבר לכך, אך בהתחשב בנסיבות התקיפה אין בהעדרם של סימני חבה נוספים כדי להפריך את גרסת המתלוננת.

ו. המתלוננת לא ידעה לתאר את הסכין באמצעה בוצע האיום, אך נתנה הסבר לכך בהודעתה. גם העובדה שהמשטרה לא הוזמנה למקום האירוע והמתלוננת הגיעה, סמוך לאחר שבוצעו כביכול המעשים, לתחנת המשטרה בכדי להתלונן, איננה פוגמת בעוצמת הראיות.

15. כידוע, אין בית המשפט נדרש בשלב זה לבחון את מהימנות העדויות, אלא לברר האם קיים פוטנציאל סביר להרשעת העורר במיוחס לו, ופוטנציאל כזה מצוי לטעמי, בחומר שבידי המשיבה, במידה המאפשרת מעצרו.

עילת מעצר

16. העבירות המיוחסות לעורר מקימות עילה למעצרו. זו נוסעת ממידת הסכנה הנשקפת ממנו לכלל הציבור ולמתלוננת בפרט. בנוסף קיימת עלית מעצר, המבוססת על חשש להשפעה על עדים. עילה זו טבועה בעבירות בהן המתלוננת הינה בת זוגו של העורר, והיא איננה תיאורטית בהליך שבפני.

17. בית המשפט קמא קיבל את טענת הסנגור כי העבירה של שהיה שלא כדין בארץ, בנסיבותיה כאן, איננה מקימה כשלעצמה עילה למעצרו.

שחרור לחלופת מעצר

18. בית המשפט קמא לא שלל אפשרות לשחרר את העורר בתנאים מגבילים, אך סבר כי ישנן סיבות טובות לבדוק את מידת מסוכנותו ואת טיב החלופה באמצעות תסקיר מעצר.

19. אין מחלוקת כי בית המשפט רשאי להורות על הארכת המעצר - כמעצר ביניים, עד לקבלת תסקיר מעצר או קבלת החלטה בבקשה גופה (ראו בש"פ 127/10 פניאן נ' מדינת ישראל, (19/1/10)). בעניינו, חולק בא כוח העורר על שיקול הדעת של בית המשפט, שלא מצא לנכון להסתפק בהרחקת העורר ממקום מגורי המתלוננת ומקום מגורי הוריה, תוך הפקדה כספית, ללא צורך בתסקיר.

20. אף שעברו הפלילי של העורר נקי, ולכאורה קיים אורח חיים תקין, חרף העובדה ששהה בארץ שלא כדין תקופה ממושכת, אינני סבורה כי יש הצדקה להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא, לקבל תסקיר מעצר, בטרם יוחלט האם ניתן לשחרר את העורר בתנאים מגבילים ולאילו חלופה. מידת הסיכון הנשקפת למתלוננת ומורכבות מערכת היחסים, כפי שהיא נלמדת מן ההתנהלות שפורטה לעיל, מצדיקה בחינה מעמיקה, בכלים מקצועיים, של מידת הסכנה והכלים באמצעותם ניתן להפיגה.

21. סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה והודעה היום י"ז ניסן תשע"ה, 06/04/2015 במעמד הנוכחים.

אסתר הלמן, שופטת

הוקלד על ידי ערין בראנסה

הוקלדעלידערייןבראנסה